

Reflexivní zpráva

Název organizace	Střední škola elektrotechniky, multimédií a informatiky Novovysočanská 280/48 190 00, Praha 9
Registrační číslo projektu	CZ.07.4.68/0.0/0.0/20_079/0002089
Název projektu	Zvýšení praktických schopností žáků SŠEMI k soužití v prostředí multikulturní společnosti

V průběhu let 2021 až 2023 se na Střední škole elektrotechniky, multimédií a informatiky (SŠEMI) odehrál pozoruhodný projekt s názvem „Zvýšení praktických schopností žáků SŠEMI k soužití v prostředí multikulturní společnosti“. Tento projekt, financovaný v rámci Operačního programu Praha pól růstu, představoval významný krok k přípravě mladých lidí na soužití a práci v multikulturním prostředí. Tato reflexivní zpráva shrnuje pohledy jednotlivých aktérů – lektorů, pedagogů a samozřejmě studentů na proběhlé aktivity.

Podkladem pro zpracování zprávy byly zprávy z jednotlivých exkurzí a zejména rozhovory a informace od účastníků projektu.

Sociální koheze a mezilidské vztahy

Paní ředitelka Ing. Marcela Davídková Antošová a Petr Mikšíček, kulturní aktivista, stali u zrodu myšlenky projektu, který by propojit zkušenosti studentů z Prahy s realitou života v Krušných horách. Jak oba zdůrazňují v reflexi č. 1 a 2, toto spojení nebylo pouze geografické, ale především kulturní a sociální, Přístup paní ředitelky, která si oblíbila Krušné hory jako místo relaxace a inspirace, a Petra Mikšíčka, znalce místní historie a kultury, odhaluje hluboký význam a potenciál tohoto spojení. Cílem bylo nabídnout studentům rozmanité zkušenosti, které by podpořily jejich celkový rozvoj – nejen v akademické oblasti, ale také v sociálních a komunikačních dovednostech.

Klíčovou myšlenkou celého projektu byla sociální koheze, kterou lze chápat jako prostoru pro porozumění a respektu k multikulturním aspektům života. Studenti se tak učili nejen v akademickém směru, ale byli vystaveni situacím, které vyžadovaly empatii, spolupráci a vzájemnou úctu. Zkušenosti s místními komunitami, jako byly setkání s manželi Stránskými (jak zmiňuje paní učitelka Vedralová v reflexi č. 3) nebo společná sportovní utkání (o kterých opakovaně mluví oslovení studenti v reflexi č. 4 a 5), poskytly studentům příležitosti k rozvoji

hlubokého pochopení rozmanitosti a významu společenské soudržnosti. Projekt tak nabídl studentům příležitost prozkoumat a pochopit kulturní rozdíly. Při interakci s místními komunitami a při prožívání každodenního života v Krušných horách studenti získali hlubší vhled do života v česko-německém pohraničí. Tyto zkušenosti jim pomohly rozvíjet respekt a porozumění k rozmanitosti a jinakosti.

Studenti se zapojili do řady aktivit, jako byly workshopy o různých kulturách, tréninky dovedností pro práci v multikulturním týmu, práce v terénu a praktická aplikace znalostí a dovedností. Tyto aktivity byly zacíleny na vytvoření hlubokého porozumění a oceňování kulturních rozdílů a na podporu rozvoje potřebných dovedností pro efektivní mezikulturní komunikaci.

Během projektu tak studenti pracovali například na 3D modelování a skenování zaniklé vsi Konigsmuhlle a ačkoli se setkávali s některými technickými omezeními, jako jsou výkon počítačů a velikost datových souborů, jak uváděli, výsledky byly obdivuhodné.

Nejenže se rozvíjely jejich technické dovednosti, ale studenti také získávali zkušenosti s týmovou prací, řešením problémů a komunikací se svými spolužáky a učiteli. Zvláště cenné bylo, že projekt poskytl příležitost nahlédnout do oblasti s odlišnými socioekonomickými a kulturními podmínkami.

Studenti také zmiňovali mnoho nezapomenutelných okamžiků – od humorných situací až po hluboké úvahy o významu a hodnotě jejich práce. Projekt jim umožnil nejen rozvíjet své dovednosti, ale také prožít osobní růst, vytvořit trvalé vzpomínky a vazby s ostatními spolužáky i s místními komunitami.

Projekt "Jak nebýt za Pražáka" tak může představovat praktický příklad modelu, jak může moderní vzdělávací přístup formovat na jedné straně schopné, empatické a adaptabilní mladé lidi připravené na výzvy současného světa, a zároveň rozvíjet potřeb znalosti a potřebné dovednosti daných studijních oborů.

Reflexe č. 1 Ing. Marcely Davídkové Antošové, CSc., ředitelka školy

Když přijedu do Krušných hor, cítím se jako doma. Jsou pro mne místem, kde se naplňuji energií a inspirací. Krušné hory jsou pro mě symbolem krásy, svobody a harmonie.

Byly doby, kdy jsem znala více lyžařská střediska v Itálii či Rakousku, nyní relaxuji a co nejčastěji vyjždím z Prahy do Krušných hor.

A tam jsem také před pár lety potkala Petra Mikšíčka, spisovatele, filmaře a kulturního aktivistu, který se věnuje Krušným horám, jejich historii, kultuře a přírodě.

Potkali jsme se na Anenské pouti na Božím daru a oba jsme usoudili, že se pokusíme vymyslet propojení životů města a venkova – konkrétně Prahy a Krušných hor prostřednictvím aktivit žáků a studentů škol.

Projekt by nikdy nevznikl, kdybychom nedali dohromady tým nadšenců. Matěj, Petra, Petr nastavili témata, která mě nejprve vyděsila.

Sociální koheze? Jak si s tím poradíme?

A tak jsme se pustili do konkretizace témat a moje obavy se ještě zvětšily.

Zaměřili jsme se na:

- Porovnání krajin venkova a města s předsudkem „Na venkově je nuda, pojdte radši do OCéčka“
- Soužití s Romy a staršími lidmi s předsudkem „Mám strach z Romů“ nebo
- Kultura hor s předsudkem „Mimo Prahu nenajdeme pořádnou kulturu a zábavu“ atd.
- Osobně jsem tato témata nechápala a s napětím jsem očekávala, jak se projekt rozvine a jaké budou výstupy.

S radostí na konci projektu konstatuji, že žádné z témat se pro zúčastněné studenty a pedagogy nestalo kontroverzním a vyslovené předsudky se ukázaly chybnými a nepodstatnými.

Ano, někteří více inklinují k městu, někteří tráví co nejvíce času v přírodě, ale všichni se vzájemně doplňují a obohacují, u sporných témat byla nalezena podstata, která ale sporná není.

Naopak jsme zjistili, že mnozí žáci žijící na horách touží studovat a pracovat ve městě, mnozí Pražáci vyhledávají každou volnou chvíli k úprku ze shonu velkoměsta.

Ujasnili jsme si, že někteří lidé mohou považovat venkov za nudné místo, kde se neděje nic zajímavého. To je ale jen otázka pohledu. Venkov nabízí mnoho možností pro relaxaci, zábavu a učení. Na venkově si můžete užít klidu a čistoty, pozorovat a chránit životní prostředí, pěstovat vlastní potraviny, chovat zvířata, sportovat na čerstvém vzduchu, poznávat historii a tradice regionu a navazovat přátelské vztahy s místními lidmi. Venkov je

také zdrojem inspirace pro mnoho umělců, kteří tvoří krásná díla na základě venkovských motivů.

Jsem ráda, že jsme projekt uvedli do života, a ještě větší radost mám, že plánujeme v nastartovaných aktivitách pokračovat i bez spolufinancování z projektových peněz.

V rámci realizace projektu vznikla krásná díla, stovky a tisíce nádherných fotografií, dokumentární filmy ze současnosti i filmy dokumentující historické události, pověsti a báje.

Reflexe č. 2 Mgr. Petr Mikšíček, spolurealizátor projektu

V lednu 2022 jsme zahájili se SŠEMI trochu experimentální projekt, který měl přesměrovat pozornost dětí a studentů z Prahy k trochu pozapomenutému Krušnohoří. Byl jsem si vědom, že tyto hory skrývají spoustu zajímavých témat, míst a osobností, které jsou pro lidi uvyklé na každodenní realitu v hlavním městě Praze velmi odlišné. Cílem bylo skrze tato témata konfrontovat studenty s jiným stylem a kulisami života v česko-německém pohraničí.

Po celou dobu projektu jsem sledoval, že odlišné realie, blízkost přírodě a menší rozměry zdejších sídel a komunit působí na studenty z Prahy velmi inspirativně. Čas od času jsem zaslechl spontánní komentáře absolventů exkurzí, jak se jim v tomto odlišném prostředí líbí, jak se jim zde dobře tvoří. Oceňovali možnost natáčet v exteriérech, poznávat krásy zdejší přírody a učili se i, jak se správně vybavit na tvorbu v horském klimatu. Učili se vidět hodnoty nejen pouze v dokonalém designu budov, ulic, ale naučili se soustředit na podstatu, která se skrývá uvnitř nás, lidí, a také ve starobylých krajinách, zašlých budovách a historii. Pohnutý příběh pohraničních oblastí v 20. století se stal základem pro pochopení Krušných hor. Pro mne je dlouhodobě zcela přirozené dennodenně přejíždět státní hranici a poznávat saskou stranu Krušnohoří. Pro studenty to ale byla veliká exotika a často samovolně porovnávali život a kulturu v Čechách a v Sasku. Všichni studenti si Krušnohoří oblíbili a myslím, že se sem budou rádi vracet sami i se svými rodinami. Dlouhodobé pobyty je zde také propojily na osobní rovině a zážitky spojené s tvořením v Krušnohoří se jim jistě zapsaly do paměti. Další přidanou hodnotou bylo setkávání s místními. Ať už to bylo při společných sportovních utkáních s dětmi ze ZŠ Kovářská, nebo se starousedlíky během natáčení dokumentu Jak to vidí Krušnohorci. A to byl cíl našeho projektu – nadchnout je pro jiné příběhy, než které mohou poznávat v Praze. Umožnit jim pochopení života na periferii republiky, těžkosti a krásy života na malém městě v náručí přírody. Myslím, že studenti poznali, že i zde se dá žít, a to dokonce i ve větším sepětím se zdejší historií, krajinou a sousedy z jiné země. Budu moc rád, když budou chtít své zalíbení pro Krušnohoří dál rozvíjet, kreativní prostor Krušnohorského Poutníka, kam jsme takřka dva roky jezdili, je jim k dispozici.

Reflexe č. 3 BcA. Martina Vedralová, zapojená pedagožka

Jako jedna ze zapojených pedagogů jsem byla u prvních setkání ohledně projektu. Velmi dobře si pamatuji, jak probíhaly přípravy, a první nápady, co vše by mělo být součástí projektu. Jsem přesvědčena, že u některých témat jsem si nebyla jistá, jak je s kolegou uchopíme, a tak nějak jsme nejvíce sázeli na první výjezd, který proběhne spolu se studenty. Prvním velkým pozitivem této akce byla skutečnost, že jsme si mohli vytipovat a vybrat studenty, kteří s námi pojedou. Již od počátku tedy šlo o něco, co je navíc ke standardní výuce. Díky tomu, že byli studenti vybíráni, stal se projekt jakousi motivací pro ostatní, kteří se chtěli také zúčastnit dalších výjezdů. To by ovšem nešlo bez prvního výjezdu, který byl jakýmsi vykopávacím míčem, a my mohli na vlastní kůži zažít to, co bylo do té doby jen na papíře.

Již na prvním výjezdě se naplnila slova místních ohledně počasí, které bývá v této oblasti opravdu krušné. A tak došlo i na jeden z předsudků, že městské obyvatelstvo pražské do těchto končin zavítá někdy poněkud nalehko a nejlépe v bílých teniskách. Ať se nám to líbí nebo ne, pár takových potvrzení jsme v naší skupině měli. Myslím, že nám všem hned první výjezd ukázal jakousi naši možná až zhýčkanost. Nicméně jsme hned zpočátku mohli zažít i naprostý opak krušnohorského počasí v podobě přívětivosti místních.

Kromě spolupráce s Petrem Mikšíčkem jsme mohli poznat například manžele Stránské, kteří nás ubytovali na krásném místě jménem Krušnohorka a byli neuvěřitelně vřelí a otevření, i pokud šlo o rozebírání témat Praha versus okolí. Díky komunikaci s místními se mohly i výstupy studentů rozšířit.

Pokud se podívám na výjezdy z pohledu pedagoga, tak je to skvělý způsob, jak obohatit praktickou výuku tak, jak by nebylo možné v rámci výuky ve škole. Už jen čas, který jsme získali tím, že jsme mohli být se studenty 24 hodin denně, nám umožnil více příležitostí, jako bylo natáčení v noci nebo v náročných podmínkách exteriéru. Jsem ráda, že jsme se neuchýlili k častému tvoření v interiéru a mohli tak využít maximum z krásné přírody, kterou Krušné hory nabízí.

Mohli bychom zmínit desítky skvělých zážitků, které již na těchto stránkách zazněly, ale dalším zásadním pozitivem bylo to, jak projekt fungoval po návratu do Prahy a jak zapůsobil i na ostatní studenty. Při prvním výjezdu jsme totiž museli více „lákat“ studenty, aby s námi do projektu šli. Po první vlně výjezdů jsme již nemuseli. Mezi studenty se tento projekt krásně rozkřikl a my měli naopak seznam studentů na čekací listině. Nešlo o pouhé výlety, kde by si studenti pouze užívali, ale museli se zapojit, museli vytvořit námět pro svou práci, museli spolupracovat, a to nejdůležitější, museli i témata dotáhnout do konce. Bylo úžasné vidět, jak se k tématu postavili a kolik času do toho vložili. Každý večer jste mohli vidět studenty, kteří i do pozdních večerních hodin pracovali na Krušnohorce, aby výstupy nebyly pouze splněné, ale kvalitně splněné. Za mě i kolegu jsme na ně byli velmi pyšní a zároveň velmi

vděční za příležitost, kterou se tento projekt stal a obohatil nás nejen jako pedagogy, ale i jako Pražáky.

Reflexe č. 4 Shrnutí rozhovorů se zapojenými studenty

V rámci projektu se žáci SŠEMI pustili do výzev spojených s 3D modelováním a skenováním určité lokality. Ačkoli se tito mladí lidé potýkali s některými technickými omezeními, zejména s výkonem počítačů a velikostí datových souborů, jejich odhodlání a výsledky byly jednoznačně pozitivní. Projekt jim nejen umožnil rozvíjet své technické dovednosti, ale také zjistili, jak mohou pracovat v týmu, řešit problémy a komunikovat se svými spolužáky a učiteli, ale především jim poskytl možnost nahlédnout do oblasti s odlišnými socioekonomickými i kulturními podmínkami.

Během realizace projektu si žáci vytvořili mnoho vzpomínek, od komických okamžiků, jako je ztráta nástrojů v poli, až po hluboké reflexe o významu a hodnotě jejich práce. Mnoho z nich si posléze uvědomilo, jak obohacující může být takový projekt nejen z hlediska získávání nových dovedností, ale také z hlediska osobního růstu a vytváření trvalých vzpomínek i vazeb s ostatními spolužáky a „místní“ česko-německou menšinou.

Jejich pocity radosti a uspokojení byly umocněny podporou, kterou dostávali jak od vedení školy, tak od místních komunit. Pro některé byl tento projekt více než jen školní úkol, ale stal se i platformou pro propojení se s ostatními, dělení se o zkušenosti a vytváření trvalých vazeb. Mnozí z nich také ocenili neformální atmosféru, která jim umožnila pracovat efektivněji a zároveň se cítit jako součást většího celku.

Z pohledu sociální koheze nabyli žáci nových interkulturních zkušeností, v průběhu realizace projektu si totiž uvědomili, že rovnocenná komunikace hraje při spolupráci zcela klíčovou roli. Při plnění úkolů se tak žáci setkávali nejenom s technickými výzvami, ale také se učili, jak navázat a udržovat vztahy s jedinci z odlišných komunit. Obzvláště silné pouto navázali s místními, jako byli manželé Stránští, jejichž pohostinnost a péče jim poskytla hluboký pocit sounáležitosti a vděku. Tyto zkušenosti jim umožnily nejen pochopit hodnotu spolupráce s různými kulturami a skupinami, ale také si uvědomit, jak významné může být zapojení místních komunit do rozličných projektů. Výsledek byl o to silnější, když se kombinovaly jejich technické dovednosti s lidským aspektem, který jim přinesly interakce s různými lidmi.

Kromě technických dovedností a týmové práce se žáci také naučili o hodnotě odpočinku a relaxace (well-beingu a jeho nastavení v nestandardních situacích). V rámci intenzivního pracovního procesu bylo důležité najít si čas na odpočinek, aby mohli efektivně pracovat a dosáhnout svých cílů. Mnozí z nich si uvědomili, jak důležité je najít rovnováhu mezi prací a osobním životem.

Celkově lze říci, že tento projekt poskytl žákům příležitost k osobnímu růstu a vývoji v mnoha oblastech. Ačkoli byl náročný a vyžadoval mnoho úsilí, výsledky a zkušenosti, které získali,

pro ně byly nesmírně obohacující. Věříme, že tato zkušenost jim bude sloužit v jejich budoucích akademických a profesních cestách.

Reflexe č. 5 Adéla Hofmanová, zapojená studentka

Projekt „Jak nebýt za Pražáka“ mi dal nejen spousty zkušeností a dostal mě do tolika situací, se kterými jsem se nikdy dříve nesetkala, že je ani nejsem schopna spočítat. Tolik praxe, nových dovedností a užitečných praktických postupů. Ale přinesl mi i nové přátele, nezapomenutelné vzpomínky, šťastné momenty, úsměv na tváři vždy, když si zpětně pouštím videa a výstupy a vzpomínám na tyhle vzácné chvíle.

Na projektu bylo báječné to, že jsme byli namícháni skrze ročníky, což vedlo k tomu, že jsme se mohli učit nejen od učitelů, ale i od starších vrstevníků. Pomáhali nám a my vzhlíželi k nim. Vedlo to také k tomu, že jsme se začali bavit i ve škole, a díky tomu vzniklo i skrze ročníky silné pouto, které doufám bude přetrvávat i nadále. Časem se spousta věcí změnila, starší ročníky odešly a najednou jsme byli my těmi, kdo radí mladším. Chybí mi původní parta, ale i přesto, že od té doby byly výjezdy jiné, byly stále moc fajn. Skrze ročníky se najde spousta talentovaných, šikovných a pracovitých studentů, kteří jsou pro takovéto školní programy jako dělaní, krásně zapadnou do vybraného kolektivu, plně se věnují celý den činnosti, která je baví, naplňuje, učí se od ostatních a vidí za sebou spoustu práce, což je motivuje a posouvá je to dál. Za mě to byla jedna z nejlepších příležitostí, kterých jsem se chytla, a nelituji jediného okamžiku v Krušných horách.

Další báječná věc za mě byla ta, že jsme jezdili celoročně, takže jsme opravdu poznali Krušné hory ve všech ročních obdobích, ať už to bylo deštivé jaro, slunečné léto, barevný podzim, nebo chladná zima. Ve všech obdobích jsme našli nějakou i nějakou činnost mimo obor, jako bylo například sblížení se se studenty tamější základní školy. Hráli jsme s nimi fotbal, florbal, a když bylo ošklivo, i kuželky. My jsme jim ukazovali, na čem pracujeme, a oni zase nám. Bylo zajímavé zjišťovat, co dělají ve volném čase a jaké to je žít mimo velkoměsto.

Velký dík patří všem, kteří se na projektu podíleli, ať už to byla paní ředitelka Davidková Antošová, paní učitelka Vedralová, pan učitel Tomeš nebo pan učitel Míka. Byli nám pevnou oporou, vedli nás v našich projektech a díky nim jsme se naučili pracovat ve skupinách, rozvrhnout si práci, vše zorganizovat, ale hlavně všechno dotáhnout do konce. Byli s námi od začátku do poslední chvíle a nikdy nás nenechali na holičkách, kdykoli jsme je potřebovali, byli tam pro nás, poradili nám, pomohli nám a podporovali nás. Jsem jim vděčná za to, jakým způsobem se k tomu postavili a jak se o nás starali.

Stejně jako bych ráda poděkovala manželům Stránským za krásné ubytování a péči, kterou nám věnovali, a majitelům místní restaurace, kam jsme se chodili stravovat, jídlo bylo nepřekonatelné.

Závěrem bych chtěla podotknout, že i přesto, že tento projekt končí a i náš ročník končí, doufám, že nějaký nový podobný projekt bude pokračovat ve stejném duchu. Studenty to sblíží, mnohé naučí a budou mít díky projektu třeba tak krásné vzpomínky na střední školu jako já. Za ty čtyři roky se změní neskutečně moc věcí. Z dětí se stanou dospělí lidé, kteří se v životě posunou o mílový krok vpřed, a pokud získají do života více zkušeností a dovedností, byť nepatrných, jednou jim mohou přinést plody, ať už v podobě nějakého úspěchu, nebo i štěstí.

Závěr:

Celkem se v rámci projektu realizovalo 34 exkurzí, které umožnily studentům přímý kontakt s realitou Krušnohoří. V rámci exkurzí se dotkli sociálně vyloučených lokalit, problematiky pohraničí, dopad historie na území a na obyvatel v něm žijící.

Témata následně studenti přenášeli do konkrétních řešení, podíleli se na podpoře spolupráce místních obyvatel, zapojili se do tvorby spolu s žáky místní školy a sami vytvářeli výstupy odpovídající jejich zaměření s konkrétním cílem a užitkem.

Projekt představil problematiku sociálního pilíře udržitelného rozvoje, zakomponoval téma do ŠVP prostřednictvím tematických bloků, ukázal pedagogům možné přístupy. Současně ale ukázal studentům i pedagogům význam jejich práce, jejich možnosti a schopnosti a v neposlední řadě smysl a trvalé využití zpracovaných výstupů.

	Jméno	Podpis	Datum
Statutární zástupce příjemce	Marcela Davídková		